

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 443/2025-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a sudcov Libora Duľu a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ] zastúpeného JUDr. Ivanou Halahijovou, Kalinčiakova 33, Bratislava, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Tostš/7/2025 z 28. mája 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkové okolnosti prípadu

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavný súd“) 17. júla 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 písm. c), ods. 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4Tostš/7/2025 z 28. mája 2025 (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a prikázať jeho bezodkladné prepustenie z väzby na slobodu. Taktiež navrhuje priznať mu finančné zadost'učinenie 10 000 eur.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je obžalovaný pre zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona, obzvlášť závažný zločin obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, ods. 2 písm. a) a ods. 4 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona a § 141 písm. a) Trestného zákona, obzvlášť závažný zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. a) a ods. 4 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) a j) Trestného zákona a § 141 písm. a) Trestného zákona, zločin poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1, ods. 3 písm. a) a ods. 4 písm. b)

Trestného zákona s poukazom na § 141 písm. a) Trestného zákona, zločin poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1, ods. 2 písm. a) a ods. 4 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 141 písm. a) Trestného zákona a obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1 a ods. 3 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 141 písm. a) Trestného zákona v štádiu prípravy podľa § 13 ods. 1 Trestného zákona.

3. Rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 2TdoV/15/2023 z 23. mája 2024 bol zrušený rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 4To/7/2013 z 13. mája 2014, ako aj rozsudok Špecializovaného trestného súdu sp. zn. PK-1T/10/2012 z 28. mája 2013, v dôsledku čoho Špecializovaný trestný súd opätovne vykonáva konanie na podklade obžaloby proti sťažovateľovi, a to v inom zložení senátu. Sťažovateľ bol označeným rozsudkom z 23. mája 2024 podľa § 380 ods. 2 Trestného poriadku z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku vzatý do väzby s tým, že lehota väzby začala u neho plynúť okamihom vyhlásenia rozsudku, teda 23. mája 2024 o 9.15 h.

4. Sťažovateľ požiadal o prepustenie z väzby na slobodu. O jeho žiadosti bolo rozhodnuté uznesením Špecializovaného trestného súdu sp. zn. 17T/5/2024 z 12. mája 2025 (ďalej len „uznesenie Špecializovaného trestného súdu“) tak, že Špecializovaný trestný súd jeho žiadosť zamietol, neprijal písomný sľub sťažovateľa a jeho väzbu nenahradil dohľadom probačného a mediačného úradníka.

5. Proti uzneseniu Špecializovaného trestného súdu sťažovateľ podal sťažnosť, o ktorej rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením tak, že ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Sťažovateľ pred ústavným súdom tvrdí, že spoločne s predchádzajúcou väzbou vykonal už 51 mesiacov väzby, pričom bez rozhodnutia súdu o predĺžení celkovej lehoty väzby podľa § 76a Trestného poriadku je v zmysle uznesenia ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 361/2024 z 28. augusta 2024 väzobne stíhaný nad celkovú lehotu väzby. Ďalej zdôrazňuje, že je obmedzený na osobnej slobode už 14 rokov. Konkrétne skutky, ktoré mal spáchať, boli spáchané až po uplynutí skúšobnej doby predchádzajúceho odsúdenia. Moment, od ktorého mal byť členom zločineckej skupiny je v obžalobe špecifikovaný neurčito. Súdy majú s ohľadom na dĺžku ním vykonanej väzby a trestu pri rozhodovaní o väzbe hodnotiť aj vykonané dôkazy, ako to najvyšší súd urobil napr. v uznesení sp. zn. 2Tost/56/2024 z 25. februára 2025, alebo ústavný súd v náleze sp. zn. II. ÚS 491/2024 z 15. januára 2025. Sťažovateľ sa v minulosti neživil trestnou činnosťou, predložil súdom ponuku svojho zamestnania ihneď po prepustení na slobodu a aj adresu svojho prípadného trvalého pobytu, na čo však všeobecné súdy nedostatočne reagovali.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Predmetom ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva sťažovateľa na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a jeho práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 písm. c), ods. 3 a 4 dohovoru, ako aj jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1

dohovoru napadnutým uznesením, ktorým bol zamietnutá sťažnosť sťažovateľa proti rozhodnutiu o zamietnutí jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu.

8. Ústavný súd ústavnú sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

9. Ústavný súd už judikoval, že väzba je najzávažnejším zásahom do osobnej slobody a do práv obvineného. Keďže ide o najzávažnejší zásah, vyžaduje po celý čas súdnu kontrolu jej ústavnosti a zákonnosti (m. m. III. ÚS 26/01). Je výsostným právom, ale aj povinnosťou všeobecného súdu skúmať všetky okolnosti spôsobilé vyvrátiť alebo potvrdiť existenciu skutočného verejného záujmu odôvodňujúceho so zreteľom na prezumpciu nevinu výnimku z pravidla rešpektovania osobnej slobody a uviesť ich v rozhodnutiach o väzbe (I. ÚS 187/09, rozsudok vo veci Toth proti Rakúsku z 12. 12. 1991, sťažnosť č. 11894/85, bod 67).

10. Každé pozbavenie osobnej slobody musí byť „zákonné“, t. j. musí byť vykonané „v súlade s konaním ustanoveným zákonom“, a okrem toho každé opatrenie, ktorým je jednotlivец pozbavený osobnej slobody, musí byť zlučiteľné s účelom čl. 17 ústavy, ktorým je ochrana jednotlivca proti svojvôli (I. ÚS 165/02, I. ÚS 177/03, I. ÚS 115/07). Z čl. 17 ods. 2 ústavy vyplýva neodmysliteľná súvislosť medzi väzobným dôvodom uvedeným v zákone a rozhodnutím sudcu alebo súdu, a to nielen pri rozhodnutiach o vzatí do väzby, ale aj počas ďalšieho trvania väzby. Zákonnosť väzby je zároveň determinovaná aj skutkovými okolnosťami, ktoré by svojou podstatou mali dať *ratio decidendi* (nosné dôvody) na uplatnenie vhodného zákonného ustanovenia (III. ÚS 271/07, I. ÚS 58/2017).

11. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva ďalej vyplýva, že súd rozhodujúci o pozbavení slobody nemusí dať odpoveď na každý argument osoby pozbavenej slobody. Tento súd však nesmie ignorovať konkrétne skutočnosti namietané touto osobou, ktoré by mohli spochybniť existenciu podmienok „zákonnosti“ pozbavenia osobnej slobody (pozri rozsudok vo veci Ilijkov proti Bulharsku z 26. 7. 2001, sťažnosť č. 33977/96, bod 94). Každé pozbavenie osobnej slobody totiž musí sledovať účel ochrany jednotlivca pred svojvôľou (pozri rozsudok Veľkej komory vo veci S., V. a A. proti Dánsku z 22. 10. 2018, sťažnosti č. 35553/12, č. 36678/12 a č. 36711/12, bod 74).

12. Najvyšší súd v napadnutom uznesení (s. 5 a nasl.) k námietkam sťažovateľa poukázal na existenciu dôvodného podozrenia zo spáchania predmetného skutku sťažovateľom, a to s odkazom na výpovede viacerých svedkov, poškodených, ako aj závery znaleckého dokazovania. Najvyšší súd nesúhlasil s opakovanou námietkou sťažovateľa, že dokazovaním vykonaným na hlavnom pojednávaní došlo k oslabeniu dôkaznej situácie, keďže svedok [REDACTED] v základných a podstatných rysoch opätovne usvedčuje sťažovateľa zo spáchania trestnej činnosti, pričom jeho výpoveď je považovaná za tzv. ťažiskový dôkaz a je podporovaná

d'alšími svedeckými výpoved'ami. Navyše, dôvodnosť trestného stíhania sťažovateľa nebola spochybnená ani pri zrušení jeho pôvodného odsúdenia.

13. Pokiaľ ide o existenciu väzobného dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, najvyšší súd poukázal na to (s. 8 a nasl.), že sťažovateľ je obžalovaný zo spáchania obzvlášť závažného zločinu, ktorým mal pripravovať spôsobenie najzávažnejšieho, nenapraviteľného a neodstrániteľného následku, a to smrti človeka a ďalších piatich závažných trestných činov. Sťažovateľ sa mal stíhanej trestnej činnosti závažného charakteru dopúšťať opakovane, viacerými útokmi, a nie po zanedbateľne krátky čas, a teda nešlo v jeho prípade o ojedinelé zlyhanie, ale už o určité sklony páchať trestnú činnosť. Sťažovateľ sa už v minulosti dopustil trikrát trestnej činnosti, a to aj násilného charakteru, a podľa najvyššieho súdu tak možno u neho dospieť k záveru o ľahostajnom prístupe k dodržiavaniu pravidiel správania. Najvyšší súd prisvedčil námietke sťažovateľa o tom, že sa trestnej činnosti dopustil pred viac ako dvadsiatimi rokmi, avšak poukázal na to, že ďalšej trestnej činnosti sa mal dopustiť ako člen zločineckej skupiny (predmetná trestná vec), a to aj počas plynutia skúšobnej doby, pričom pokračovaníu v páchaní trestnej činnosti zabránila až jeho následná väzba a výkon trestu. V porušovaní právnych predpisov mal sťažovateľ podľa najvyššieho súdu pokračovať aj v ústave na výkon trestu odňatia slobody, čo vo svojom súčte podľa najvyššieho súdu svedčí o dlhodobých a hlboko zakorenených sklonoch sťažovateľa k páchaniu trestnej činnosti.

14. K námietke sťažovateľa týkajúcej sa celkovej dĺžky väzby a odkazu na uznesenie ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 361/2024 najvyšší súd uviedol (s. 12 a nasl.), že na túto jeho námietku odpovedal už v predchádzajúcich rozhodnutiach o jeho väzbe. Podľa najvyššieho súdu výklad § 380 ods. 2 a 3 Trestného poriadku prezentovaný sťažovateľom (s odkazom na označené uznesenie ústavného súdu) spočívajúci v tom, že postupovať podľa § 380 ods. 2 Trestného poriadku možno iba pri zrušení výroku o treste, a nie pri zrušení (aj) výroku o vine, je v rozpore s dlhodobou ustálenou súdnou praxou všeobecných súdov i ústavného súdu, ako aj so samotným znením predmetných ustanovení, a teda väzba sťažovateľa sa má v skutočnosti posudzovať samostatne. Jeho väzba posudzovaná samostatne trvá približne jeden rok s tým, že súd prvého stupňa koná plynulo a bez priet'ahov.

15. K nahradení väzby sťažovateľa najvyšší súd konštatoval, že sťažovateľ je stíhaný pre tri obzvlášť závažné zločiny, pričom s odkazom na § 80 ods. 2 tretiu vetu Trestného poriadku možno záruku alebo sľub prijať, ale uložiť dohľad, len ak to odôvodňujú výnimočné okolnosti prípadu, ktoré v danej veci zistené neboli. Výnimočnou okolnosťou nie je ani sťažovateľom strávený čas vo výkone trestu odňatia slobody. Dlhodobý výkon trestu odňatia slobody by mohol byť považovaný za výnimočnú okolnosť v zmysle § 80 ods. 2 Trestného poriadku v prípade, ak by správanie obžalovaného počas celej doby výkonu trestu bolo príkladné, vysoko pozitívne hodnotené, čo však nie je prípad sťažovateľa, ktorý sa vo výkone trestu dopustil jedenástich disciplinárnych previnení a bol len trikrát disciplinárne odmenený. Navyše, väzbu možno nahradiť len v prípade, ak tomu nebráni osoba obvineného a povaha a závažnosť trestného činu, pre ktorý je trestne stíhaný, pričom táto podmienka u sťažovateľa taktiež nie je splnená.

16. Z už uvedeného sa ústavný súd presvedčil, že najvyšší súd poskytol sťažovateľovi dostatočnú a ústavnoprávne akceptovateľnú odpoveď na všetky jeho relevantné námietky, a to jednak vo vzťahu k existencii dôvodného podozrenia zo spáchania trestného činu, existencii väzobného

dôvodu, a to aj s ohľadom na plynutie času, ako aj k možnosti nahradenia jeho väzby. Skutočnosť, či k spáchaniu predmetnej trestnej činnosti malo dôjsť v skúšobnej dobe jeho predchádzajúceho odsúdenia (ako to tvrdí sťažovateľ s odkazom na čas, od ktorého sa mal stať členom danej skupiny), nie je v kontexte napadnutého uznesenia rozhodujúca.

17. Pokiaľ ide o celkovú dĺžku väzby sťažovateľa, ústavný súd vníma právny záver vyslovený vo svojom uznesení o odmietnutí ústavnej sťažnosti iných sťažovateľov sp. zn. II. ÚS 361/2024 z 28. augusta 2024, v zmysle ktorého vzatie do väzby v režime podľa § 380 ods. 2 Trestného poriadku (a v nadväznosti na to § 380 ods. 3 Trestného poriadku) sa uplatňuje v situácii, keď právoplatný výrok o vine zostal nedotknutý, a teda osoba je právoplatne uznaná za vinnú zo spáchania trestného činu. Rovnako tak vníma odklonenie sa najvyššieho súdu v napadnutom uznesení od tohto právneho záveru, a to s náležitým odôvodnením podporeným odkazom na judikatúru všeobecných súdov i ústavného súdu. Ústavný súd musí v tomto bode prisvedčiť najvyššiemu súdu, keďže ústavný súd (s výnimkou sťažovateľom označeného uznesenia) sťažovateľom spochybňovaný postup opakovane aproboval, a to aj vo vzťahu k maximálnej lehote trvania väzby (II. ÚS 572/2016 publikované v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 47/2016, ďalej IV. ÚS 76/2020, IV. ÚS 283/2021, zo staršej judikatúry taktiež III. ÚS 155/09, II. ÚS 275/2010; m. m. IV. ÚS 7/2019). V tomto smere tak nevidí relevantný dôvod spochybňovať právne závery uvedené v označených rozhodnutiach, s ktorých závermi sa opomenul vysporiadať v sťažovateľom označenom uznesení sp. zn. II. ÚS 361/2024 z 28. augusta 2024.

18. Je však zároveň potrebné podotknúť, že v označenej veci išlo o právny názor vyslovený mimo rámca okolností relevantných pre rozhodovanie o podstate posudzovanej ústavnej sťažnosti ďalej (tzv. *obiter dictum*), teda dotknutý senát nestál pred riešením otázky zjednocovania právnych názorov senátov ústavného súdu.

19. V interpretačnej protiargumentácii proti nemu možno zároveň doplnkovo dodať, že v prípade zrušenia dovolaním napadnutého rozhodnutia na základe dovolania podaného v neprospech obvineného je kľúčová téza (ako jediná obsahovo možná v rámci implicitného *ratio decidendi*) v obsahovom protiklade s kritickým (komentovaným) záverom o riešení danej otázky urobeným v situácii zrušenia rozhodnutia v prospech obvineného (novoplynúca lehota väzby pri zrušení len výroku o treste oproti pokračovaniu v plynutí skoršej lehoty väzby pri primárnom zrušení výroku o vine, kumulatívne spojenom aj s kasáciou výroku o treste, čo spochybňuje odsúdenie už v samotnej jeho podstate). V novopopísanom, opačne orientovanom prípade by sa totiž celková lehota väzby mala (naopak) čerpať práve pri zrušení (dokonca až) výroku o vine (teda zároveň aj výroku o treste), pretože ide o postup smerujúci k výraznejšej zmene než pri kasácii len uloženého trestu, tentoraz však v neprospech obvineného (možná zmena aj na menej priaznivú kvalifikáciu činu, nielen ukládanie vyššieho trestu v rámci pôvodnej trestnej sadzby). Režim daného rozhodovania je jednotný, zodpovedajúci zneniu § 380 ods. 1 až 3 Trestného poriadku a odrážajúci skutočnosť, že pri zrušení len výroku o treste nastáva situácia opätovne právoplatne neskončeného trestného stíhania rovnorodá so situáciou zrušenia oboch relevantných výrokov, teda výroku o vine a nevyhnutne zároveň aj výroku o treste (preto § 380 ods. 2 Trestného poriadku hovorí len o zrušení výroku o treste, čo však pokrýva obe popísané procesné alternatívy). Preto väzba buď pokračuje v nadväznosti na pôvodné konanie, alebo začína plynúť odznova, pričom zákon zvolil od jeho

prijatia jednoznačne a s mnohonásobným judikatúrnym potvrdením druhú z oboch alternatív (rovnako pri povolení obnovy konania podľa § 403 Trestného poriadku).

20. Napokon, pokiaľ sťažovateľ namieta aj porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, tento článok sa z vecného hľadiska aplikuje na rozhodovanie o samotnom trestnom obvinení, nie na rozhodovanie o obmedzení osobnej slobody (väzbe). Medzi označeným právom podľa dohovoru a napadnutým uznesením preto nemožno vidieť príčinnú súvislosť.

21. Vzhľadom na už uvedené bolo potrebné túto ústavnú sťažnosť odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

22. Keďže ústavná sťažnosť bola ako celok odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa stratilo svoje opodstatnenie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. augusta 2025

Ladislav Duditš
predseda senátu